

SỐ 525

KINH TRƯỞNG GIẢ TỬ ÁO NẢO TAM XỨ

*Hán dịch: Đời Hậu Hán, Tam tạng An Thế Cao,
người nước An Tức.*

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật cùng với một ngàn hai trăm năm mươi vị Tỳ-kheo, ở tại tinh xá trong vườn Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành Xá-vệ, có đại trưởng giả giàu có, của cải vô số, ruộng đất, nhà cửa, trâu, ngựa không thể tính đếm được. Nhà trưởng giả không có con. Tục lệ nước đó, nếu không có con thì sau khi qua đời, của cải sẽ nhập vào cửa quan. Vợ chồng trưởng giả cầu đảo cúng tế chư Thiên, Thần, mặt trời, mặt trăng, sao để cầu xin con, cầu mãi cũng không được.

Khi ấy, vợ trưởng giả quy y Tam bảo, vâng giữ năm giới, ngày đêm tinh tấn, không dám biếng nhác, sau đó mang thai. Người vợ thông suốt, biết rõ năm việc:

1. Biết ý chồng mình.
2. Biết chồng mình nghĩ gì và không nghĩ gì.
3. Biết nguyên nhân bào thai.
4. Biết phân biệt nam hay nữ.
4. Phân biệt được thiện, ác.

Lúc ấy, vợ trưởng giả, báo cho chồng biết là mình đã có thai.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trưởng giả vui mừng, hằng ngày cung cấp cho vợ y phục, chăn đắp đẹp nhất, thức ăn ngon nhất. Mười tháng đã mãn, vợ trưởng giả sinh được đứa con trai, giao cho nhiều bà mẹ cùng nuôi dưỡng chăm sóc. Một bà mẹ cho bú mớm, một bà mẹ lo tắm giặt, một bà mẹ lo thay áo, đắp chăn, một bà mẹ lo bông ằm. Đứa bé khôn lớn, đến khi được mười lăm, mười sáu tuổi, vợ chồng trưởng giả lo tìm vợ cho con. Thời gian sau tìm được cô con gái xinh đẹp, nét na, con của một trưởng giả. Đám cưới, trưởng giả tổ chức tại nhà, trong một khu vườn ở ngoài thành, thỉnh mời rất nhiều khách đến ăn uống, vui chơi, thiết đãi các thức ăn ngon nhất. Bốn phương đều đến, không ai chống phá. Tiếp đãi khách khứa như vậy đến bảy ngày.

Lúc này, cặp vợ chồng trẻ đang dạo chơi trong vườn, thấy trên cây Vô ưu có hoa, màu sắc rất đẹp giống như lụa đào. Người vợ nói với chồng:

–Thiếp muốn được hoa này.

Người chồng leo lên cây, hái hoa Vô ưu. Cành cây bé nhỏ, nên bị gãy, người chồng rơi xuống đất, chết ngay.

Cha mẹ hay tin con mình té cây chết, liền chạy nhanh đến. Người mẹ ôm đầu đứa con, người cha ôm hai chân con, xoa bóp, xem xét, nhưng đứa con hoàn toàn không sống lại được. Cha mẹ thương con, đau đớn thảm thiết, thân thể bị tổn thương. Khách khứa thấy vậy, cũng rất đau xót: “Chết sao mà nhanh chóng thế! Buổi tiệc ăn uống, vui chơi chưa tàn, mà chú rể té trên cây xuống, chết mất, sao mà vô thường đến thế!”

Khi ấy, Đức Thế Tôn cùng với Tôn giả A-nan đáp y, mang bát vào thành khất thực. Nghe tin vợ chồng trưởng giả chỉ có một đứa con mà lại té cây chết, đang kêu khóc thảm thiết, thật không thể nói hết được. Đức Phật bèn quán xét, thấy chỗ sinh của đứa bé này là từ cõi trời Đao-lợi. Tuổi thọ hết, sinh làm con nhà trưởng giả, rồi sau khi chết, sinh vào loài rồng, bị vua chim Kim sí bắt ăn thịt. Ba nơi đều đau xót, đều làm đám tang.

Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Ta với ông hãy đến nơi đó, giảng giải cho tâm ý vợ chồng trưởng giả vơi đi, để tiêu trừ tai họa. Nếu như không được vậy, ta e trưởng giả lo buồn sẽ chết!

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

A-nan vâng lời, liền đi theo Phật, đến chỗ Trưởng giả.

Nghe Phật đến, trưởng giả vui mừng, cúi đầu lễ sát chân Phật.

Phật hỏi trưởng giả:

–Ông ưu sầu việc gì đến như vậy?

Trưởng giả thưa:

–Thân con vô phước, chỉ có một đứa con, vừa cưới vợ cho nó, thỉnh mời khách đến, đang ăn uống vui chơi, chưa tan tiệc, nó leo lên cây hái hoa, rơi xuống đất chết liền. Nay thân con như đá, tâm trở như sắt. Vừa được một đứa con, mà nó lại bỏ con, đi rồi.

Phật bảo trưởng giả:

–Con người có sinh, phải có chết, sự vật có thành tựu, phải có tan hoại. Suy cho cùng, đến khi mạng hết thì không thể trốn tránh. Hãy bỏ đi sự thương nhớ, chớ lo nghĩ xúc động quá.

Khi ấy, Phật phóng ra ánh sáng chiếu khắp mười phương làm cho trưởng giả thấy được, cha mẹ đứa bé trên cõi trời, trong loài rồng cũng đang than khóc.

Phật bảo trưởng giả:

–Đứa bé này, vốn ở trên cõi trời Đao-lợi, hết tuổi thọ sinh vào làm con nhà ông. Sau đó qua đời, lại sinh trong loài rồng, bị vua chim Kim sí bắt ăn thịt. Cha mẹ ba nơi cùng lúc đều than khóc. Vậy đó là con của ai?

Phật liền nói kệ:

*Các Thiên tử trên trời
Đó là con ông sao?
Khi ở trong loài rồng
Là con loài rồng chăng?*

Bấy giờ, Phật giảng nói:

*Chẳng phải con chư Thiên
Cũng chẳng phải con ông
Lại chẳng phải con rồng
Sinh tử do nhân duyên
Vô thường như mộng ảo
Tất cả không bền lâu
Ví như khách qua đường.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật bảo trưởng giả:

–Người chết không thể thoát khỏi được. Việc đã qua thì không thể kéo lại được.

Trưởng giả thưa:

–Bạch Thế Tôn! Đứa bé này, đời trước tạo tội, phước gì, mà được sinh vào trong nhà giàu, mạng sống lại ngắn ngủi? Việc này như thế nào?

Phật bảo:

–Kiếp trước, đứa bé này ưa làm việc bố thí, tôn kính người. Do phước đức này, nên được sinh vào nhà giàu. Trái lại, đứa bé này cũng ưa vui chơi săn bắn, làm tổn hại đến chúng sinh. Do nghiệp duyên này, làm cho mạng sống yếu.

Phật bảo trưởng giả:

–Tội phước theo người, như bóng theo hình.

Lúc ấy, trưởng giả vui mừng hơn hở, liền đăc pháp nhẫn.

Khi Phật nói xong, vợ chồng trưởng giả và tất cả đại chúng trong hội đều vui mừng lãnh thọ.

